

Abildgaard at kende og havde vundet hendes Kærlighed eller blot hendes Venskab.

»Hr. Karsten Froms Stjerne er aabenbart nu i Dalen«. — Det var som at høre Klokkerne klemte over sin egen Ligfærd. Og han var dog endnu kun 35 Aar! Om ti, maaske allerede om fem Aar var Stjernen slukket. Han vilde da have Valget mellem at gifte sig en Million til eller at ombytte sin Pensel med en af Sundholms Koste. Dersom han da ikke skulde foretrække at slutte sine Dage paa tragisk Vis med en Revolver eller en Giftflaske i Haanden? . . .

Den næste Förmiddag Klokken ti, da hans Husholderske kom ind til ham med Barbervandet og det opvarmede Badehaandklæde, var han hverken mere eller mindre utidig, end han plejede at være ved sin Opvaagnen, inden den kolde Douche og en kraftig Frottering havde drevet ham Søvnens Mørke og Tunghed af Sindet. Men da han en halv Time senere sad inde i Dagligstuen ved Siden af Atelieret, indhyllet i sin kinesiske Silkeslobrok og med Morgenkaffen foran sig paa en Stumtjener, gjorde han den Opdagelse, at han endnu var i de triste Dødstankers Vold.

»Hvad Pokker er der i Vejen med dig?« sagde han til sig selv. Sad han ikke her sund og frisk i sin gode Stue, hvor Solen efter mange Dages Fra-